

бости, съ които създателтъ е украсилъ нѣкой върхъ на твоитѣ хубави балкани, нѣкой кѣтъ отъ твоитѣ богати плодносни полета, нѣкой отѣкъ отъ живописнитѣ долове. които се извиватъ на длъжъ и ширъ по тебе! Често пѣти правя азъ мислени пѣтувания по твоята карта. изпѣстрена съ имена на толкова прѣдмети, едни отъ други по интересни, едни отъ други по-мили! И въ всѣки кѣтъ азъ намирамъ по нѣщо отъ твоето минало, узнавамъ по нѣщо отъ твоето настояще, прѣдусѣщамъ по нѣщо за твоето бждеще.

Обичамъ те, о мила родино! Обичамъ те и въ твоята история, всѣка страница отъ която ми говори умъ и разумъ. Тамъ азъ виждамъ нравствения обликъ на племето, на което съмъ потомецъ. Тамъ познавамъ причинитѣ на теглото, на черното робско тегло, на което е ставалъ не веднажъ жертва моя милъ народъ. Тамъ се уча да бжда достоенъ твой синъ, честно да ти служа, вѣренъ да ти бжда до край! Въ описанието на това минало, въ което свободата и робството, щастието и нещастieto, сълзитѣ и радостта, милосърдието и жестокостта сж свързани едно за друго неразривно, като прѣстенитѣ на верига, — въ тази игрива промѣнчивостъ на твоята сждба азъ намирамъ пълно доказателство на истината, че въ *единението е силата на народитѣ* и на друга пакъ такъва истина, че *единението на народитѣ се постига само въ името на единъ общъ възвишенъ идеалъ.*

Моята обичъ къмъ тебе става още по-силна, о мое отечество, кога си спомня, че отъ твоята сждба зависи напълно и моето бждеще щастие или нещастие; защото азъ знамъ вече, знамъ отъ твоята история, че личното благо зависи всецѣло отъ общото; защото знамъ, че ще съмъ честитъ, само ако ти си свободно, и право и равномерно вървишъ въ пѣтя на напрѣдка — въ пѣтя, който води къмъ човѣшкото съвършенство! . . .

Но ти, о мила татковино, още не си свободна; ти и още влѣчешъ тежкия хомотъ на теглото. Единъ голѣмъ дѣлъ отъ тебе е още страна робска, дѣто владатъ